

FONS STRIBOS

HELPER IN HET ST. JAN IN OORLOGSTIJD

Het St. Jans Gasthuis heeft in de mei-dagen van 1940 en de daarop volgende oorlogsjaren voor Fons (A.M.P.) Stribos, nu 72 jaar en in de voorbije jaren een bekend (pers)fotograaf in Weert, een bijzondere betekenis gehad. De leden van de Weerter Rode Kruis-colonne moesten zich bij het uitbreken van de oorlog op 10 mei 1940 's morgens om 10.00 uur in het ziekenhuis aan de Boerhaavestraat melden voor het uitvoeren van hulpmaatregelen. Fons Stribos, commandant van de colonne, was de enige van de groep die dat ook daadwerkelijk deed.

Vanaf dat moment begon een nieuw hoofdstuk in zijn leven. Er was werk aan de winkel. Weert lag vanwege de aanwezigheid van het kanaal en de kazematten in de gevaren- en gevechtszone. De burgers van de stad moesten evacueren, inclusief de patiënten van het ziekenhuis. Stribos was voor wat dit laatste betreft actief betrokken bij het vervoer van de kinderen in de nachtelijke uren over het kanaal naar

Eindhoven en bij het vervoer van de overige patiënten naar de school in Tungelroy. Daar zorgde hij dat er ook gegeten kon worden. Na ongeveer een week -dat was na de capitulatie van Nederland- werd het leven in het ziekenhuis zelf weer hervat. Er werkten daar circa 20 religieuzen en 12 verpleegsters. Deze cijfers geven weer dat het St. Jans Gasthuis in die tijd van beperkte omvang was.

Met uitzondering van een Amsterdamse periode van ongeveer anderhalf jaar bleef Fons Stribos als hulpkracht rechtstreeks verbonden aan het ziekenhuis tot de bevrijding in 1944. In die periode leerde hij ook zijn vrouw kennen, Annie Stribos-Nederveen, toen leerling-verpleegster in het St. Jans Gasthuis.

Een helper die altijd inzetbaar was. Dat was hij. "Nee, ik had geen ervaring, maar als Rode Kruis-man had ik mijn EHBO-diploma en zodoende kon ik ook verbanden leggen", zegt hij. Er was voor hem van alles te doen: bedden opmaken, eten bereiden, koffie rondbrengen, patiënten naar de operatiekamer brengen, het transport verzorgen van gewonde mensen die naar het ziekenhuis moesten, stervensbegeleiding, enz. Stribos was ook present als de ziekenwagen gereden moest worden.

"125 jaar 2019 in Weert."
mrt 1994.
Fl.

En als er gebrek aan brood was, dan zorgde Fons via zijn vader, die een bakkerij in het Vlaaihuis had, dat er aanvoer kwam.

Het waren voor Fons Stribos toch wel wat avontuurlijke jaren. "Ach ja, je was wat onbezonnen en ik dacht dat mij toch niks kon gebeuren. Een feit was dat de mensen in die oorlogstijd gerust waren als ik er bij was. In de nachtelijke uren maakte ik mijn ronde door het ziekenhuis en vooral als er vliegtuigen overkwamen had men behoefte aan een praatje. Dan was er toch een beetje angst wat er zou kunnen gebeuren. Ik mag echt wel zeggen dat patiënten rustig werden als ik bij ze kwam. Het 'hoe' kan ik ook niet verklaren, het was nu eenmaal zo", aldus Fons Stribos, die in die tijd danig vertroeteld werd door de nonnen. Alles bijeen is het Weerter ziekenhuis de tweede wereldoorlog overigens goed doorgekomen. In geval van nood had ontruiming moeten plaatsvinden en dan had Stribos, die na de oorlog de zilveren medaille van het Rode Kruis ontving, daar een belangrijke taak in gehad. Zover is het echter nooit gekomen, maar niettemin was het voor Fons Stribos een tijd 'om nooit te vergeten'. Een feit is, dat allerlei kleurrijke anecdoten over het dappere optreden van Fons Stribos, die in die dagen dag en nacht paraat stond, bij velen altijd bekend bleven.